

παγωμένοι ποταμοί
μ' αίμα κοκκινίζουν.

Μαύρης φρίκης έρημιά,
κάτω στρόνονται κορμιά
κι' αίμα κόσμον πίνεται...
σκηάζονται τὰ Στέμματα
κι' από δούλων αίματα
κι' άλλος Νέβας γίνεται.

Και ποτίζονται μ' αυτόν
κίηποι και παλάτια
των μεγάλων δεσποτών,
πού δέν έχουν μάτια.

Κι' ό παππᾶς με τό σταυρό
'σουθ θανάτου τό χορό
δρασκειλώντας τὰ κορμιά,
πού δέν 'ξάνοιξαν καμμιά
'λευθεριάς άκτίνα,
στήνε' λευθεριάς βρωμιάς,
και σ' αίμάτων ποταμούς
άσπρα στένει κρίνα.

Τῆς μεγάλης του γραφαίς
Τούρος ξεβουλόγει,
χαμηλόνουν κορυφαίς
κι' ό παππᾶς ψηλόγει.

Προσκυνάτε τόν παππᾶ,
πού τού Τούρου γράφει,
και τ' άχόραγο κτυπᾶ
των τρανῶν συνάφι.

Ποιός δέν έχει λατρευτό
τουτόν τόν σωτήρα ;
πρέπει ράσσο σάν κι' αυτό
νά γετῆ πορφύρα.

Μαύρη δεσποτεία φόνων
σαβανόνεται,
κι' ό παππᾶς μ' άγκάθηα πόνων
στεφανόνεται.

Προσκυνάτε τόν παππᾶ, πού σταυρό φουκτόνει
και κτυπᾶ τῆς Μοσκοβιάς τούς άμους τυράντους...
νάχαμε κι' έμεις έδώ τόν παππᾶ Γκαπόνου
νά κτυπᾶ τούς ρήτορας και τούς λαοπλάνους.

Τόν Γκαπόνου τραγουδοῦ
μὲ δουρίους κι' άστραφάς...
τί χαρά μας άν κι' έδώ
τέτοιος ἦτανε παππᾶς.

Τόν σταυρό του νά κρατῆ
και σοφά νά νοουθετῆ
ψηφοφόρους παλαβοῦς,
πού πολλοί τούς γλέβρουν,

και οὐ κάλλιας σάν στραβοῦς
κάλτηδες τούς σέρνουν.

Μίσο σ' αίματα νωπά
θά χυθόντε κι' άλλα,
τόν ξεράσαν τόν παππᾶ
κι' είναι γιά κρεμάλια.

Κι' άν τόν πιάσανε και τί ;
τόν σταυρό καιά κρατεί.
Τόν σωτήρα σηκωθήτε
νά λυτρώσετε,
μη κρεμάλιας φοβηθήτε
και ζαρωσετε.

Τύσα γιά τόν πόλεμό του
'λίσοσαν σκυλιά...
θά περάσουν' στοῦ λαιμοῦ
άμην θηλειά.

Θά τόν πνίξουν σάν προδότη
τόν σωστό πατέρα,
γιατί καθενός δεσποτή
γίνεται φοβέρα.

Κι' άν τόν πνίξουνε και τί ;
και πνιγμένος θά ζητῆ
βάλοσμο' στους πόνοους,
κι' ό παππᾶς ό λατρευτός
πάντ' άσάλευτος αήτος
θά σαλεύη θρόνοους.

Κι' άν τόν πνίξουν οι τρανοί,
μήτε χίλιοι χρόνοι,
θά ξεχάσουν τό σχολι-
τού παππᾶ Γκαπόνου.

Τρέξετε, δεσποτία γαῦροι,
τρέξετε, φοιμάδες μαῦροι,
και με τόν' δικό σας κίηρο
'στην κρεμάλια του τριγύρω
σήσετε τρελλούς χορούς, τρέπαια μεγάλα,
πριν άκόμη' στοῦ παππᾶ τούτη τήν κρεμάλια
κι' ό παλῆς δεσποτισμός κρεμασθῆ κι' έκείνος,
πού τόν άνθρωπο πατεῖ και τόν κάνει κίηρος.

Τόν Γκαπόνου τραγουδοῦ... μᾶς άφινε χροῖνα,
μὰ με πλάγιο βαρό
ψάλλο και τόν Θεωδοῦ,
πού μᾶς έσασε κι' έμάς με γερά καθρόνια.

"Εχουμε' στη Μοσκοβιά τόν παππᾶ Γκαπόνου,
έχομε κι' έμεις έδώ τόν παππᾶ Καθρόνη.

Φαούλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Π. —

Καλημεροῦδια, Φαούλι,
τά πράγματα πῶς είναι ;
Τους 'Αντιμάχας προσκαλεῖ
ό γέρος, Ταρταρην,

Φ. —

Με φανάρι Διογένη
γιή τὸν δέκατο πιγαίνει.

κι' αὐτοὶ μὲ σοβαρότητα πάνε στὴν Κορδονάτου
νά συζητήσουν ποῦς θά' μῆ' στὴ θεοὶ τοῦ δέκατου.

Π. — Κι' ὁ Θεωδωράκης, Φασουλῆ, γιὰ δέκατο ποῦν κρίνει ;
Φ. — Χαρά' στον ὄπου δέκατος τοῦ Θεωδωράκη γινη.
Κι' ὁ Κορδονάς ὁ Τσίμγκας τοῦ πάλα μεγαλείου
μὲ τὴν χρυσὴ του γκλίτσα
γιὰ δέκατό του δέχεται τὸν Παπαβασιλείου,
μὰ καὶ τὸν Ζαχαρίτσα.

Κι' ἡ συντεχνία δέκατο ζητοῦν τὸν Παπακρότη,
κι' ἄσμενος τὸν προσδέχεται κι' ἐκείνον, παιχιδιτή.
Τὰ θαύματα τοῦ Θεωδωρή
πορὶ φήμη δὲν σαλπίζει ; ...
κι' ἐκείνον τὸν παρηγορεῖ
κι' αὐτὸν δὲν ἀπειθεῖ,
κι' ὄλους τοὺς ἀποδέχεται δέκατους' στὸ Κορδόνι,
κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ γιὰ δέκατος τοῦ γέρο καμαρόνει,

Μπάρμπα, κι' ἐμένα πάρε με, κἀνε με δέκατό σου,
δέξου κι' ἐμένα τέρραρό
νάμαι ποπὴ ταπεινὸ
τῆς Ἐξοχότητός σου.

"Ὅλοι γυροῦν δέκατοι νά γίνου' στὸν σωτήρα μας...
νάμου' κι' ἐγὼ, νάσου' καὶ σὺ, τότε χαρὰ στὴ μοῖρα μας.
Ἢ δὲ παιρῖς τὸν δέκατον προσμένει ἔ' ἀνομιήθη,
πλὴν τὰς βουλὰς τοῦ Θεωδωρή
ποῦς τετραπύρατος' μπορεῖ
ποτὶ ἔ' ἀνεγνωσθῆ ;

Ποῦν γιὰ δέκατο θά πάρη; τὸν ρωτοῦν μὲ σοβαρό,
τὸν ἐρώτησε κι' ὁ Μάκκω στῆς Προσβίας τὸ χορὸ.

Τὸν ρωτοῦν καί' στὴν Ἀβλή,
καί' στὸν πρώτον μπαμπάλῆ
τρέχουν δέκατοι πολλοί,
καί' ρωτοῦν τὸν παιχιδιάρη
ποῦν γιὰ δέκατο θά πάρη.

Τὰ μ' φωνάζου τὸ λιλί,
στῆς Κορδονάς τὴν ἀβλή
φότεμα μὰ ἰεμονά,
ἰεμονά μανταρισέ,
ποῦν γιὰ δέκατο θά πάρη ;
πλὴν ὁ γέρο παιχιδιάρης
σ' ὄλους ἀπατῆ ; καίμοποιος,
κι' ὁ καθένας μένει κοδικος.

Κύταξε πὺς πηλατοῦ,
ἀίου πὺς παραναλοῦ
καὶ ζαλλῶνε ταυτὰ του
γιὰ τὴν θεοὶ τοῦ δέκατου.

Γιὰ χαρὰ τοῦ Θεωδωρή,
ὄλους τοὺς παρηγορεῖ,
καὶ καθένα βεβαί' ναι πὺς ἂν δέκατος δὲν γίγη,
μὰ δωδέκατος θά μείγη.

Ὅ μὲ φέγγου τῆς Ἐκότης
κι' ἐπ' ἐσχάτων αἰαγίας,

ὁ τὸν φόρον τῆς δεκάτης
τὸν ἀρχαῖον καταγράφας,
ὁ γενναῖος δεκατίζων κάθε σποροθῆρα, κάθε κόμμα,
τὸν ἐνδέκατον τὸν ἦρε, πλὴν ὁ δέκατος ἀκόμα
δὲν ἐβρέθη, φρουραῖα,
κί εἶναι τοῦτο συμφορὰ,
καὶ μελέγχολος ὁ κόμος περιμένει μέχρις οὗ
τὴν ἐκκλάσιν ὀμνήσῃ τοῦ δεκάτου θεοσσοῦ.

Σὺν ρωλοῖ, ποῦ δὲν παύει μὰ συμγῆ τὸ τίμια τάχα.
ἔτσι πάει καὶ τὸ κρότος...
τὸν ἐνδέκατο τὸν βροῦκαν... ὁ Δραγοῦμης εἶναι, βλάνα,
κατὰ τύπους Κορδονάτος.
Κί ὁ Δραγοῦμης σύμβολόν του τὸν Κορδοῦναρο βασιτῆ,
εἶναι καὶ συνθρασμῆτος, μὰ καὶ μόνος, χωριστά.

Κάθε τόσο, Περικίετο, ψηφροφόροι μὲ σπουσιτοῦν,
κί ἔσαν κί ἄλλοι ἐρωτῶ
πῶς ἐγένικε κί' αὐτό,
κί' οὗ συγχρόνται Σαμαρείταις Ἰουδαῖοι μ' ἀπατιοῦν.

Μὲ συνθρασμῆ καὶ μόνος, Περικίετο μου φαγῆ,
ποῦχαις ψῆρον εἰνυτοῦν,
ἔλα τὰ πουλάκια βλέπεις νὰ πετιοῦν ὑγὰ ζυγὰ
κί ὁ Δραγοῦμης μοναχός.

Κόρδοτος καὶ Δραγοῦμάκι,
καὶ μαζὶ καὶ χωρισμένα,
μ' ἄλλους λόγους, ρε βλαμάκι,
θὰ ψηφίλης δέκα κί' ἔνα.

Π. — Μήτ' ἐγὼ δὲν πῆρα κάρω
πῶς συνέβη τέτοιον πρᾶγμα...
δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω
πῶς οἱ δέκα πᾶν ἀντάμα
κί ὁ Δραγοῦμης πάει χώρα,
κί ἔχω τόση στενοχώρια.

Φ. — Ὁ Θεοδωρῆς σκέπεται σαρφρώνως,
Δραγοῦμαρος καὶ Κόρδοτος συγχρόνως,
καὶ δίχως νὰ ζητῆς διασαφήσεις
τὸν ἔνα καὶ τοὺς δέκα νὰ ψηφίσης.

Τὸν ἔνα καὶ τοὺς δέκα, παπαγάδιο,
καὶ τοὺς συνθρασμῆτους καὶ τὸν μὴ,
τὸν ἔνα καὶ τοὺς δέκα δίχως ἄλλο,
τὸν ἔνα καὶ τοὺς δέκα στῆ γραμμῆ.

"Ὅταν βγαίνης τὸ πρῶτ' στὸ παραθύρε
σὸν γαρούφαλο μυρίζεις ἀπουκτό,
νὰ ψηφίσης δέκα κί' ἔνα, κακομοίρη,
νὰ ψηφίσης δέκα κί' ἔναν ἁλιεπτό.

Π. — Ἐδὼν ὁ Κορδονάτος,
κάρνα μας, παπαπαθῆ...
δέκα κί' ὁ μυρωδάτος
ἔντεκα, βρε παιδιὰ.

'Ἐμπρός' οἴης κάλπαις στένα,
ἔστε καὶ γηγενῆ,
καὶ τοὺς κυρίους δέκα
ψήφισε σὺν ἐνί.

Φλοῖγεται καὶ πάλιν τῶν ἐκλογῶν ἡ βῆτος
καὶ πάρε μυρωδά...
δέκα κί ὁ μυρωδάτος
ἔντεκα, βρε παιδιὰ.

Φ. — Εἰς τοῦ Μάκκιο τὸν χορὸν
κί ὁ Προθυπουργός παρών,
κί' ἔβλεπε, βρε Περικίετο, πῶτ' ἔδω καὶ πῶτ' ἔκει
δίχως ὁλόλου νὰ χορῆσῃ,
κί' εἴπαν φίλοι μερικὸι
πῶς τὸν δέκατον γυρεύει.

Π. — Ὁ Θεοδωρῆς ξανάνευσε καὶ δὲν τοῦ φεύγει μάλοιο
καὶ τώρα νέον Γιάδωτα νὸν εἶπε κί' ἔνας Γάλλος,
κί' ἄνω καὶ σὺ, βρε Φασουλῆ, πιθῆκου παρῶν,
καὶ τὴν αἰγίδα ζήτησε τῆς ἐψηλῆς τοῦ σκέπης...

Φ. — Ἀπὸν τὸν εἶπαν Σαβραῶν, ἀπὸν τὸν εἶπαν Δία,
κί' ἄν τὸν εἶποιν καὶ Γιάδωτα μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις.
Καὶ τώρα, Περικίετο μου, τὸν Φασουλῆν πέλενα τον,
κί' ἔλα νὰ πᾶμε σὸν παπποῦ νὰ σὲ προτινῶ δέκατον.

Π. — Ὅρασε λοιπὸν, μαίμου κοινή,
δέκα χατοῦκα σὺν ἐνί.

'Ἐνφ' τὸ φύλλον τοῦ «Ρωμηοῦ» τυπόμεται, πολ-
ταί,
ὡς δέκατος ὁ Λυγινός ἀνά τὴν γῆν θρυλλεῖται.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίαις.

Τὸυ προσφιλοῦς Ἀγαθοῦλῃ Κωνσταντινῆ ἡ Πόπη,
ἔνα κορίτσι μάλαμα, κομψό καὶ σερπῆ,
κί ὁ νέος Ἀθανάσιος, τοδιπλῆν Κυπριώτης,
νεώτατος, χρυσόκαρδος, κεφαλλονίτης πρώτης,
ἀντήλλαξαν μικροὶ μικροὶ μηνηταίαις δακτυλίαις,
κί ὁ Φασουλῆς περιχαρῆς μὲ γλώσσα σὸν φαλλίδι
ρῶδα στὸ ζεύγος ἔτρεξε καὶ ποῦπουλα νὰ σερῶσῃ
καὶ μὴν ετῆζῆδεν ἄφησε ποῦ νὰ μὴν τοὺς τὴν ὁσοῦ.

Παναγιώτης ὁ Πλατσούνας, ἔνας νέος ἁλιεπτός
καὶ στὸυ Ναντινοῦ τὸν κλάδον τμηματάρχης τραντακτός,
καὶ αὐτὶς ἠεραβιτισθῆ τὴν Μαρίαν Κιβισοῦσ,
κόρην ἀγαστῆν ἐξ οἴκου κατὰ πάντα ζῆλευτο.
Κί ὁ «Ρωμηός» τοὺς ἐπευχῆσθῆ μὲ ζωὴ γεμάτη κάρνα,
κί ὁ γαμπρός νὰ κᾶν πάντα τόμπουλα καὶ τοικουναί.

Πάρε βιβλία χρέσιμα γιὰ τὸν λαὸ γραμμένα,
ποῦ τ' Ἀντιρρόθῃ τᾶγραφε τοῦ Χαράλιμπ' ἡ πένα.

Λοιπὸν στὸ Πανελλήνιον ὁ Φασουλῆς κηρύττει
πῶς νέα γραμματόσημα θὰ ἐναρθῶντ' ἡ Κρήτη,
καλιόσημα, κομψότατα, μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
μ' ἀποτυπώσεις γλαυρῶς ἀρχαίων νομισμάτων,
καὶ μὲ τοῖλα πάγκμα κί' ἱστορικὰ τὰ μέλα,
ὁποῦ τὸν ὁλοτρον προλατοῦν ἡρωϊκῶν φημάτων.